

Vražda na akademické půdě

Vrátného na dělnické ubytovně kdosi usmrtil bodnutím neznámým nástrojem do hrudníku... Umlácená a uškrcená prostitutka, o které se říkalo, že nosí velkou peněženku se spoustou peněz... Neztotožněná mrtvola muže s rozbitou hlavou, zatažená do křoví... Pomníky!

Slovo „pomník“ má v kriminalistickém žargonu spíš trpkou než smutnou příchuť. Mimo jiné je v něm obsaženo mnohaměsíční penzum policejní práce, která přes všechno úsilí vyšla na zmar. Přesně řečeno, nevedla k vypátrání a usvědčení pachatele zločinu. Jde-li o vraždu, je trpkosti o poznání víc, vždyť každá taková oběť nechala většinou po sobě smutek a pláč příbuzných.

V Brně, v budově Krajského ředitelství Policie ČR Jihomoravského kraje, sídlí samozřejmě také Služba kriminální policie a vyšetřování. Jedna kancelář patří oddělení případových analýz, ze zdejších regálů na vás koukají šanony kauz, jakýchsi evergreenů, které kriminálka ani s odstupem let nepustila ze zřetele.

Pomníky, které ještě zdaleka nezapadly prachem zapomnění... Starají se o to Jaroslav Juránek a Vladimír Matoušek, bývalí zkušený kriminalisté. V příštích měsících se stanou průvodci volného seriálu časopisu POLICISTA, ve kterém si připomeneme některé jihomoravské kauzy, s jejichž objasněním mohou napomoci i naši čtenáři.

Dnes se ovšem budeme ještě pohybovat na klasickém půdorysu rubriky Případy z archivu. A v ní, jak známo, prezentujeme především kauzy, na jejichž konci stojí jméno pachatele i s výší trestu. Nechme proto oba zkušené emeritní důstojníky kriminálky zavzpomínat na úspěšně dotažené kauzy, které spolu s dalšími kolegy řešili.

MASKOVANÝ STŘELEC

Blanenský lesní masiv se spoustou cestiček mají už dlouhá léta v oblíbenosti sportovní běžci. Jak se ukázalo v květnu 1989, využít zalesněného terénu může i vrah. Rafinovaný vrah... Nebo to aspoň o sobě a svém plánu předpokládá.

„Zakrváceného a zraněného muže našli 23. května 1989 kolem půl třetí odpole dne lidé u silnice pod kopcem, nedařilo se vrátit ČKD Blansko. Vypověděl, že při běhu lesním porostem uslyšel volání ženského hlasu o pomoc,“ popisuje základní situaci Jaroslav Juránek.

Krátce nato uviděl neznámou ženu, na kterou mířil puškou maskovaný muž. Když šel ženě na pomoc a přiblížil se asi na vzdálenost 3–4 metrů, muž mas-

kovaný kuklou po něm vystřelil z lovecké dvouhlavňovky se zkrácenou hlavní. Zraněný svědek po ráně upadl a skutálel se ze stráně až k místu, kde ho našli. V té době taky zaslechl další výstřel...

Běžec utrpěl průstřely předloktí levé ruky a pravé strany břicha, aniž by byly zasaženy životně důležité vnitřní orgány. Ohledáním vyznačeného místa pak došlo k nalezení další oběti – již nežijící mladé ženy v tepláčkách a sportovní obuvi. Střela jí zcela zdevastovala obličej.

ČASOVÝ SNÍMEK

Podsaditý, asi stopětasedmdesát centimetrů vysoký vrah, v oblečení barvy khaki, měl – jak už bylo řečeno – přes hlavu přetaženou zelenou kuklu.

Dobře sestavený časový snímek se zaznamenaným pohybem dalších sportovních nadšenců vynesl kriminalistům svědka, který několik minut před oběma výstřely potkal muže, směřujícího do prostoru tragických událostí.

Tento člověk měl khaki oblečení, kráčet samozřejmě bez kukly. Jak vypadal jeho obličej? Podle svědkova popisu mohli detektivové sestavit orientační – jak se později ukázalo – velmi dobrý portrét podezřelého.

Stejný důraz kladli kriminalisté na prořezávání poznatků, získávaných přímo od zaměstnanců ČKD Blansko, kteří

chodili na místní kopec sportovat a měli o sobě vzájemně velmi dobrý přehled. Vždyť zavražděná žena i postřelený muž byli zaměstnanci jmenovaného podniku.

Pracoval tam i vrah? „O tom jsme se mohli jen dohadovat. Každopádně jsme hledali muže se vztahem k ČKD Blansko, ke sportování ve zdejších kopcích a samozřejmě se vztahem k zavražděné dívce,“ poznamenává Jaroslav Juránek.

DVOJÍ ŽIVOT

Nakonec stanul před kriminalisty nečekaný pachatel! Na veřejnosti slušný občan, zapojený do řady společenských aktivit, včetně lektorských přednášek na téma marxismu-leninismu. V noci ovšem pan lektor vyjížděl do okolí, vyřazením trafostanice se postaral, aby se obec s vytypovanou prodejnou ponořila do tmy – hned poté nerušeně kradl. Seriál vloupaček pana Aloise Dolinského došel až k číslu osmadvacet!

Proč ale vražda? Manžel a otec čtyř dětí Antonín Dolinský se zapletl s pohlednou a mladší Lenkou Holánkovou. V chlubitvém rozpoložení před ní leccos naznačil o svých nočních zlodějnách. Už brzy toho měl litovat. Když Holánková chtěla, aby se kvůli ní rozvedl, měla ho čím tlačit ke zdi... Dolinský si dalším vloupáním opatřil loveckou zbraň, upiloval jí hlaveň – a čekal na příhodný okamžik. Třeba až si půjde Lenka zaběhat!

„O pachatelově rafinovanosti a nejspíš taky otrlosti svědčí okamžiky po střelbě. Seběhl ke svému autu, převlékl se do civilních šatů, zbraň schoval pod sedadlo – a vydal se k vrátnici ČKD, kde právě nakládali postřeleného muže do sanitky,“ končí vyprávění Jaroslav Juránek.

Dolinský zraněného muže, který byl stále při vědomí, starostlivě oslovil. Domníval se, že si udělal alibi jako hrom... Zmýlená mu vynesla šestnáct a půl roku vězení.

DVA HROBY

Osud si umí někdy krutě pohrát s náhodou. Zastřelená Lenka spí svůj věč-

ný sen na blanenském hřbitově, zadní stranou se o její pomník takřka opírá další opracovaný kus kamene, nesoucí jméno zavražděné Jany.

Těsně před koncem letního semestru, 27. června 1990, ubodal na záchodku Pedagogické fakulty v Brně neznámý pachatel 18letou studentku. Na Janině polovysvětlečeném těle napočítali soudní lékaři 31 bodněřezných a řezných defektů, jedna z ran zasáhla i srdce. Během zběsilého útoku poranil vrah zřejmě i sebe, na místě činu zajistili totiž experti stopy dvojí krve.

K činu došlo na dohled od bydliště kriminalisty Vladimíra Matouška. Zrovna tenkrát marodil, ale zvěst o surovém zločinu ho rychle postavila na nohy!

„Kdo jiný než já, ksakru, by měl na takovém případě dělat?“ vzpomíná na své tehdejší pocitové rozpoležení. „Vždyť já po téhle ulici denně chodil a všechny místní pošuky, co připadají v úvahu, znal! Je to už taková naše profesionální deformace, sledovat, kdy se kdo z galerky vrátil z vězení.“

PRVNÍ SVÉHO DRUHU

Jedním ze čtyř vytypovaných podezřelých byl Milan Lubas (nar. 1964). Před několika lety napadl ženu nožem a vážně ji poranil v obličeji. Sexuální motiv zarytě popíral, oběť prý vyvolala jeho agresi tím, že mu nechtěla uhnout z cesty.

Dostal šest let, ale prezidentská amnestie mu umazala z trestu jeden rok. 2. ledna 1990 vyšel nebezpečný agresor na svobodu. Našel si družku, noc před osudným ránem strávil pitkou u příbuzných. Půl litru vodky pravděpodobně povzbudilo jeho deviantní choutky.

Jana zemřela krátce před půl osmou ranní, už v odpoledních hodinách došlo k Lubasovu zadržení. Fakt, že zakrvá-

cený oděv podezřelého ležel už několik hodin namočený do vody s pracím práškem, byl výmluvný. Další terno znamenaly Lubasovy boty, které si schoval u příbuzné. Krev vysvětloval Lubas ranní rvačkou v parku, kdy se ho nějakí dva chlapi pokusili oloupit a poranili ho na dlani.

„Jako jeden z prvních pachatelů u nás byl Lubas odsouzen na základě analýzy DNA. Z třidvacetiletého trestu si odpýkal pramálo, oběsil se v cele. Myslím, že pohrdání a nenávist spoluvězňů k tomu nemálo přispěly,“ završil vzpomínání na staré případy Vladimír Matoušek.

Příště už zalistujeme kriminálními spisy, které můžeme označit jednotlicím sloganem: PACHATEL NEZNÁMÝ.

Viktorín ŠULC

Foto Eva BROŽOVÁ a archiv autora

- 1) Scéna vraždy na dámských záchodcích odstartovala stěžejní případ tuzemské kriminalistiky. Ale ani brzký úspěch kriminalistů tragédií zmařeného mladého života nemohl vrátit.
- 2) Emeritní kriminalista Jaroslav Juránek z týmu „Pomníky“.
- 3) Jeho kolega, emeritní kriminalista Vladimír Matoušek.
- 4) Archivní spisy prachem nezapadnou.

